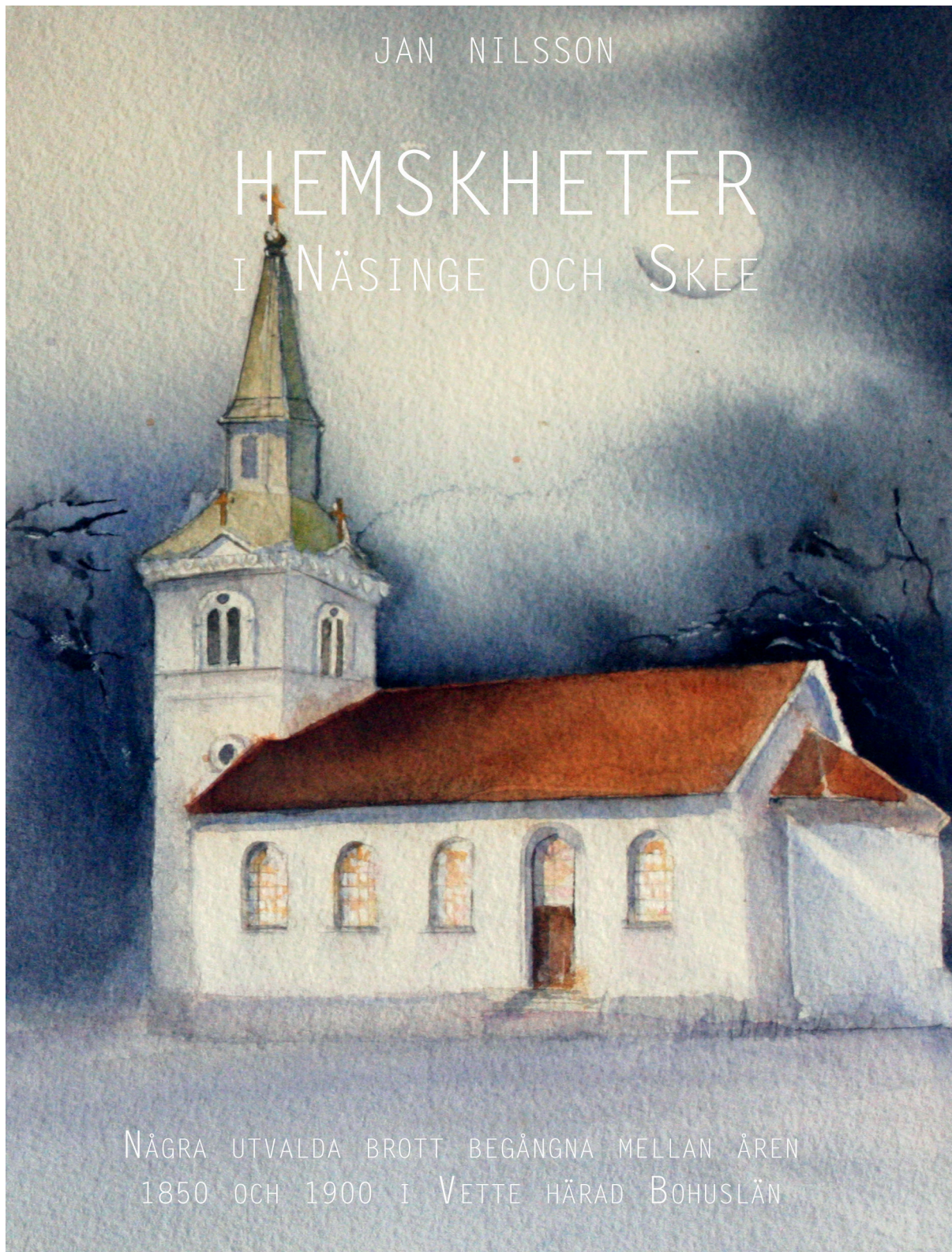

KÄLLMATERIAL

JAN NILSSON

HEMSKHETER

I NÄSINGE OCH SKEE

NÅGRA UTVALDA BROTT BEGÅNGNA MELLAN ÅREN
1850 OCH 1900 I VETTE HÄRAD BOHUSLÄN

- 17.** MORDBRAND YLSERÖD
BEGÅNGET: 1888
GÄRNINGSMAN: ANDERS ERIKSSON I YLSERÖD

Utdrag ur domboken från Vette Häradsrätt.
Innehåller alla ingående handlingar i aktuellt mål.

Själva protokollsanteckningarna i domboken har vit bakgrund.

Till protokollet bilagda handlingar har grå bakgrund.

Originalhandlingarna kan till vissa delar vara svåra att tyda. Dels kan det bero på bläckfläckar, bortrivet papper eller att inbindningen av domboken gjorts så att ena kanten av en handling blivit "osynlig". Renskrift av texterna har gjorts så långt det är möjligt. Där texten ej kunnat tolkats, har ett frågetecken angetts.

Varje protokoll eller handling inleds med ett id-nr, ex. (v278495.b12480.s2469). Detta nr är ett id som används av företaget Arkiv Digital, när de katalogiserar och lägger ut materialet på internet. Du kan själv, med hjälp av detta id, söka fram aktuellt material på internet, men du måste då prenumerera på tjänsten. En sådan prenumeration kan lösas direkt på Arkiv Digitals hemsida.

Jan Nilsson

v281432.b9660

**Protokoll hållet vid urtima
ting med Wette härad i Ström-
stad den 30 Augusti 1888**

No 1

Ordföranden tillkänagifver, att detta urtima ting blifvit utsatt i anledning deraf, att Kronolänsmannen i häradet F W Bendroth i skrifvelse, som den 16 sistl Juli kommit Domhafvanden tillhandea, anmält att han till Kronohäktet i Uddevalla införpassat drängen Anders Eriksson från Ylseröd, såsom misstänkt för mordbrand och då detta ransakningsmål nu företages, inställes i närvaro af Bendroth såsom allmän åklagare, häktade Anders Eriksson inför HdRn under bevakning af honom åtföljande fånggevaldiger hvarjemte målsegaren Johannes Jonsson i Ylseröd äfven är närvarande.

Åkl framlemnar följande af honom uppsatta polisprotokoll:

“Protokoll hållet etc

Litt A

v281432.b9690

Litt A

Protokoll hållet å Ylseröd den 13 Juli 1888

S.D. Sedan till undertecknad ingått anmälan, att den 10 dennes på aftonen nedbrunnit en hemmansegaren Johannes Jonsson tillhörig ladugårdsbyggnad, men eldens uppkomst icke vore känd och ingen af husets folk varit i ladugården med eld eller misstänkt någon, att på ena eller andra sättet varit vållande till olyckan, hade undertecknad denna dag härstädes inställt sig för anställande af förhör, dervid följande personer äro närvarande och berätta:

Hemmansegaren Johannes Jonsson, egaren af den nedbrunna ladugården: att han, som en längre tid varit mycket sjuklig, redan gått till hvila och somnat, jemte hustrun, men väckts genom pigornas på stället rop, att ladugården brann; att när han väl fått kläderna på sig stod hela ladugården i full låga.

På fråga huruvida han icke misstänkte någon af husets folk såsom upphof till branden förnekar han detta, men på ytterligare frågor omtalar han, att för någon tid sedan - efter det hustrun varnat en i närheten boende stenhuggare, hvilken ofta gick förbi ladugården med tänd pipa, att icke närma sig deras ladugård under det han rökade, enär olycka derigenom lätt kunde uppstå, hade vid i en mot ladugårdtaket upprest stege fastgjorts tåg, genom hvilket en åkkärra upphissats i jemnhöjd med taket, der den om morgonen fanns hängande, hvarjemte ett par tömmar voro nedstoppade i en färgpyts och derigenom alldeles öfversmorda med tjära; hvem som utfört detta visste han icke men antog, hvad kärran beträffade, att hvarken en eller två kunnat utföra ett sådant arbete samt att drängen på stället vore af ett mycket vildsint sinnelag, som vid minsta anledning utbryter i häftiga svordomar och dylikt och att om hustrun icke kommit emellan vid ett tillfälle, då husbonden förebrått honom sönderbrytande af en nyckel till ladugården, säkerligen blifvit misshandlad.

Ladugården var försäkrad i häradets branstodsbolag för 1500 kronor. [1500:- år 1888 = 103 000:- år 2019]

Hustrun Carolina Jonsson: lika med mannen med tillägg, att drängen för henne omtalat

att stenhuggeriarbetaren Johan Samuelsson yttrat, att han skulle välta kärran för kärningen så att hon skulle bryta nacken af sig.

Stenhuggeriarbetaren Olle Fredrik Dahlin: att han, som jemte flera andra stenhuggare bor hos hemmansegaren Alexander Jakobsson på Ylseröd, redan lagt sig och somnat, men väcktes af ropet att elden var lös; att så fort han hunnit kläda sig, han jemte Carl Oscar Carlsson och Julius Andersson, boende på samma ställe, skyndat ned till brandstället, då ladan stod i full låga; att då han, på fråga om kreaturen vore inne fått jakande svar, försökt bryta upp dörren, hvilken var låst, deri ej lyckats, men att nyckeln om en stund tillrättakom; att han varit inne i ladugården och löst alla kreaturen samt drivvit dem ut, dervid hornen å det sista vore så upphettade, att han icke kunde vidröra dem; hvad han vid ankomsten till stället kunde förstå, hade elden antagligen börjat ungefär mitt i byggnaden; nyckeln till ladugården hade förvarats i ett låst brygghus och några minuters ytterligare dröjsmål med dess framskaffande hade bestämt haft till följd, att kreaturen icke kunnat räddas.

Stenhuggeriarbetaren Carl Oscar Carlsson: lika med Dahlin med tillägg, att han från brandstället bortkört kreaturen efter hand som Dahlin utsläppt dem.

Stenhuggeriarbetaren Julius Andersson: att han, som bor hos Alexander Jakobsson, satt i köket och pratade med pigan då elden varnades då han skyndade jemte Dahlin och Carlsson hit och hjälpte till att uttaga gässen och fåren; öfrigt lika med Dahlin.

Johan Samuelsson: att han, som arbetat till solnedgången, efter slutat arbete begifvit sig till sitt hem under Blomsholm, tagande vägen förbi Johannes Jonssons i sällskap med en annan stenhuggare Hans Olsson, hvilken skulle medfölja Johan till dennes hem; att han vid källan belägen invid den nu afbrunna ladugården träffat en pigan på stället, då han stannat och en stund samtalat med henne; att då hon gick ditkom drängen, med hvilken han gaf sig i språk, hvarefter såväl han som Olsson begåfvo sig hem, dit de anlände ungefär kl 11 på aftonen.

På framställd fråga förnekar han, att han om hustrun på stället skulle haft något sådant yttrande, som drängen omtalat, alldenstund hvarken hon eller hennes man på något sätt förnärmat honom och han således icke kunde hysa något agg till någon af dem.

August Backlund: att han, som bor hos Alexander Jakobsson, på dennes begäran stannat hemma för att i den händelse elden skulle kasta sig det öfver, hvilket starkt befarades, kunna biträda med släckning, hvadan han icke framkom till platsen och således icke har sig något bekant om eldsvådan.

Johan Pettersson: lika med Backlund.

Ingvald Hansson: att då han hunnit fram till platsen Dahlin redan fått ut kreaturen och elden stod rundt omkring hela byggnaden, hvadan något icke mera stod att rädda.

Drängen Anders Herman Eriksson: att han strax efter kl 10 gått och lagt sig efter det han förut nere vid källan talat vid förut omnämnda Johan Samuelsson, dervid han af denne lofvades stryk för det han skulle ljugit och sqvallrat på Johan för husmodern; att han redan somnat då han af pigornas rop att elden var lös vaknade och klädde på sig samt gick med och "ropade såsom den andra"; att han då Dahlin kom till stället biträdde

med att utföra kreaturen; att elden enligt hans antagande börjat å logen der några tjög halm funnits förvarade.

På fråga, huruvida icke han möjligtvis kunde hafva någon reda på eldens uppkomst svarade han nekande, men framhåller dervid det vid gården förut bedrifna ofog, till hvilket han trodde Julius Andersson och Carl Oscar Carlsson voro skyldiga eller delaktiga uti. Att han så mycket mindre kunde ega kännedom om eldens uppkomst, som han då Johan Samuelsson aflägsnade sig gick in och lade sig och somnade.

Julia Olausdotter, i tjenst på stället: att hon vid tiotiden på aftonen samtalat med Johan Samuelsson vid källan, dervid denne, som föreföll icke riktigt nykter, mycket ordat om lik och likkistor; att då hon gått in drängen Anders gått ut till Johan med hvilken han någon stund ordvexlat; att Anders, hvilken hade sin liggplats i bryggghuset gått dit in efter att hafva skiljts från Johan, men åter gått ut tagande vägen nedåt ladugården, men efter någon stund åter gått in, hvarpå elden kort derpå utbrutit.

På särskild fråga förklarar hon, att Anders omöjligen hunnit somna från det han sista gången gick in tills eleden utbröt.

Amalia Mathilda Carlsdotter: alldeles lika med Julia med undantag af de yttranden Johan fält, enär hon icke varit så nära, att hon hört hvad Johan och Julia talat om.

Härefter inkallas drängen Anders ånyo dervid han ändrar sin berättelse och medgifver att han var sist ute nere vid källan och ladugården för att hemta ett par skor, som han lagt i blöt, men att han genast gått in och icke varit i ladugården, men upplyst om tjensteflickornas berättelse och påvisad att han icke behöft så lång tid, som förmått, för att hemta skorna och återvända, medgifver han att jemväl varit inne på hemlighuset.

På fråga hvarför han förtigit detta, då han förra gången var inne säger han, att han icke vågat enär han varit rädd för att blifva trodd såsom den skyldige och då han nu uppmanas att, om han visste med sig vara den, som vore vållande till branden omtala detta förnekar han den ringaste skuld till densamma.

Då emellertid af hvad som vid förhöret framgått graverande omständigheter förefinnas mot bemälda Anders Eriksson såsom skäligen misstänkt för mordbrand dertill hela hans uppträdanade vid förhöret gifvit anledning förklaras Anders Eriksson häktad och medtages till häradshäktet i Strömstad.

Den 14 Juli 1888

Wid förhör denna dag å undertecknads kontor här i staden med drängen Anders Eriksson berättar han, som förefaller betydligt nedslagen, att då han hemkommit från vapenöfningsplatsen Backamo, der han innevarande år deltagit i vapenöfningarne med beväringsmanskapets första klass, saknat en lifrem, husbonden tillsagt honom att en sådan låge nere i stallet och att han kunde taga den; att han hela tiden intill aftonen då branden uppkom begagnat ett snöre istället för lifrem, men att snöret då varit så utslitet att det var obrukbart mera; att då han från kammaren nedgick till källan för att hemta skodonen han i ficken medtagit tändstickor för att inne i stallet kunna finna omnämnda rem; att då han inkommit i stallet han gått fram till krubban i ena spiltan och der rifvit eld på en tändsticka, med hvilken han tände en vedflis; att då han böjde sig ned öfver krubban han kom med elden nära väggen, som var alldeles öfverdragen med spindelväf och halmboss, hvaruti elden fattade och vidare spred sig till lös halm å loftet; att då han såg elden fatta uti halmen sprang hen genast tillbaka in i sin kammare iklädd väst och byxor, och satte sig på soffkanten, men då pigorna ropade att elden vore

lös aftog han västen och utkom efter några ögonblick iklädd endast byxorna, hvarmed han ville gifva ett sken af att han legat och sofvit och ej hunnit ikläda sig mera än sistnämnda plagg; samt att nyckeln till ladugården, hvilken var inlåst i brygghuset icke blef uttagen förr än förut omnämnda Dahlin hunnit ankomma och begärde densamma.

Som ofvan
F W Bendroth

Efter uppläsandet här af vitsordar den tilltalade protokollets riktighet i hvad det honom angår och erkänner derjemte icke blott att han inför Åkl haft osanna uppgifter utan äfven att han den 10 sistl Juli på aftonen frivilligt och med uppsåt antända målsegarens ladugård och att anledningen härtill var, att stenhuggaren Johan Samuelsson under Blomsholm med hvilken den tilltalade råkat i ovänskap, två gånger hotat att slå ihjel den tilltalade, hvilken dock på grund af hvad som förefallit med den i polisprotokollet omnämnda åk-kärran hoppades att Johan Samuelsson skulle blifva misstänkt och häktad för branden och att den tilltalade således skulle komma att undgå verkställigheten af Johan Samuelssons hot. Denne hade nemligen deltagit i åkkärrans upphissande, som skedde i afsigt att skada målsegarens hustru, och som den tilltalade trodde sig veta att Johan Samuelsson var misstänkt för hvad som förefallit med kärran, hoppades den tilltalade, att misstankar för eldens anläggande äfven skulle falla på Johan Samuelsson. Mot sin husbondefolk påstår den tilltalade att han aldrig hyst den minsta ovänskap och han hade icke längre än sedan morgonen samma dag, branden skedde, tänkt att anlägga densamma. Dervid tillgick sålunda, att den tilltalade med tändstickor antände under logen förvaradt, obrukat lin, hvilket fattade eld så häftigt att den tilltalade nätt och jemt hann upp till mangården och in i brygghuset, då pigorna på stället började skrika, att elden var lös.

Om sina lefnadsförhållanden uppgifver den tilltalade att han är född i Skee socken af fattiga föräldrar, af hvilka hans fader nu är död. Den tilltalade har allt sedan barndomen varit i tjenst på flere ställen och flyttade sistl höst till Yseröd. Han har gått i folkskola men icke lärt något hantverk samt kan läsa och något skriva. Han har i år undergått första årets vapenöfning såsom beväring och har icke förut varit för brott tilltalade eller straffad.

Det upplyses att den nedbrända ladugårdsbyggnaden var indelad i fähus, stall, loge och lador och försäkrat i Wette härads enskilda brandstodsbolag för 1500 Kr samt att utom byggnaderna jemväl uppbrändes lösegendom, som värderats till 50 Kr. Å Brandstodsbolagets vägnar har icke någon blifvit kallad att öfvervara ransakningen, enär Ordföranden Carl Larsson i Vahlbäck ligger sjuk och för öfrigt ingen utsigt förefinnes att af den tilltalade utbekomma någon ersättning, för den uppbrunna egendomen. Den tilltalades moder är fattighjon.

Åkl anhåller om vittnesförhör med pigorna Julia Olausdotter och Amalia Matilda Carlsdotter i Yseröd samt stenhuggarne Olle Fredrik Dahlin, Carl Oskar Carlsson och Julius Andersson derstädes, hvilka tillstädes och ojäfviga befunno efter aflagd ed och varning för dess missbruk höres en i sender och berätta:

1. Julia Olausdotter och

2. **Amalia Matilda Carlsdotter:** att vittnena som hört polisprotokollet uppläsas icke hafva något att tillägga hvad deruti förekommer. Vidkändt.

Den tilltalade yttrar att Johan Samuelsson vid det af Julia Olausdotter omvittnade tillfälle

lofvade den tilltalade stryk för att han sqvallrat på Johan Samuelsson.

Vittnesförhöret fortsatte med:

3. Dahlin, hvilken jemväl vidhåller polisprotokollet men tillägger att det var den tilltalade som på vts tillsägelse framskaffade nyckeln till fähuset och att vt varit så kort tid i Ylseröd att vt icke vet, huru ladugårdsbyggnaden var inredd eller om, så som vt sedermera hört uppgifvas logen var midt på byggnaden. I fähuset voro tio nörkreatur, som vt skyndsamt löste, dervid i någon mån biträdd af en piga. Elden hade då redan angripit fähustaket och föll derigenom ned öfver kreaturen ovh vt, som med knapp nöd undgick att blifva bränd derigenom att vt slog upp rockkragen och drog hatten djupt ned i pannan. Vidkändt.

4. Oskar Carlsson och

5. Julius Andersson: att vtna icke kunna lemna någon upplysning om eldens uppkomst och, att de för öfrigt icke hafva något att tillägga deras vid polisprotokollet afgifna berättelser: Vidkändt.

Samtliga vt fordra ersättning för deras inställelse vid urtima tinget under vitsordade uppgifter att de äro boende en mil från tingsstället.

Sedan åklagaren och Nämnden upplyst att en mindre trädgård är belägen emellan nedbrända ladugården och boningshuset samt att vädret var lugnt då branden skedde men att, om blåst inträffat manhuset kunnat råka i fara, öfverlemnar Åkl målet till pröfning och yrkar ansvar å den tilltalade enl 19 Kap 1§ Starfflagen samt inlemnar följande:

“Prestbetyg etc

Litt B

v281432.b9680

Prestbetyg för drängen Anders Eriksson

Lefnadsomständigheter före ankomsten till fängelset

Född en 28 Juni 1867 i Skee socken af Wette härad af Bohuslän

Fadren båtsman- död Modren lefver i Tjernö på Öddö.

Tjenst som dräng på åtskilliga ställen. Äfven underfått sjömansbetyg d 11/6 1886. Begick H Nattvard första gången 1883

Ogift. Modren enkan Anna Maria Eriksdotter llefver i Tjernö

Förut i Tjernö. De senaste åren i Tjernö.

Förut, såvidt Past Emb känner, icke tilltalad eller straffad för brott.

Skee den 20 Juli 1888

C A Ekstedt

P.l.

Åkl och målsegaren tillsägas taga afträde och den tilltalade utföres ur tingssalen, medan HdRn beslutar följande i parternas närvaro afsagda

Utslag

Som tilltalade Anders Eriksson genom eget, af vittnens berättelser styrkt erkännande är lagligen förvunnen att hafva d 10 sistl Juli på aftonen uppsåtligen anlagt eld under logen till målsegarens hemmansdel i Yseröd, hvarigenom icke blott logen utan äfven dermed sammanhängande fähus, stall loge och lador med deri förvarad lösegendom, som jemte ladugårdsbyggnaden värderats till sammanlagt 2007 Kr, uppbrunnit, alltså och i förmågo af 19 Kap 3§ Strafflagen pröfvar HdRn rättvist döma den tilltalade för uppsåtlig anläggande af eld å uthus, med sådan belägenhet att åtminstone vid ifrågavarande tillfälle fara icke fanns för eldens spridning till människoboningar, att hållas till två års straffarbete och i tre år utöfver den honom ådömda strafftiden var förlustig medborgerligt förtroende, hvarförutan den tilltalade dömes skyldig att för inställelsen vid urtima tinget utgifva ersättning till de i målet hörde vittnena med skjutspenningar för en häst fram och åter fränderas hemvist till tingsstället samt En krona 50 öre i dagtraktamente till dem hvardera, hvilken ersättning vid brist af tillgång hos den tilltalade skall af allmänna medel gäldas, skolande den tilltalade för undergående af honom ådömda frihetsstraffet till Kronohäktet i Uddevalla återförpassas.

Efter meddelad besvärshänvisning förklara målsegaren och den tilltalade att de äro med utslaget nöjde men Åkl anmäler missnöje. Som ofvan

På Häradsrättens vägnar

F D Carlborg

v281432.b9480

1888 den 6 November

No 117

Genom utslag af den 15 sistl Oktober, som den 18 i samma månad kommit Domhafvanden till handa, har Kongl Majts och Rikets Göta Hofrätt undanröjt HdRns utslag af den 3 Augusti innevarande år, hvarigenom häktade drängen Anders Herman Eriksson från Yseröd blifvit dömd till ansvar för mordbrand å en Johannes Jonsson i samma hemman tillhörig och i Wette härads brandstodsbolag försäkrad ladugårdsbyggnad; och har Domhafvanden med anledning häraf till denna dag utsatt ny ransakning med Anders Herman Eriksson, hvilken för sådant ändamål från Kronohäktet i Uddevalla hitförpassats.

Då detta ransakningsmål nu företages inställes den häktade inför Häradsrätten under bevakning i närvaro af allmänna åklagaren Kronolänsmannen F W Bendroth, hvilken anmäler, att han låtit till denna inkalla Ordföranden i styrelsen för Wette härads brandstodsbolag, Carl Larsson i Walbäck, hvilken jemte Styrelsens v. ordförande Olaus Hansson i Östby, som för annat ändamål tillstädeskommit vid tinget, nu anmäla sig närvarande. Målsegaren Johannes Jonsson i Yseröd har jemväl erhållit kallelse till denna ransakning,

men låter sig icke afhöras.

Åklagaren anhåller om vittnesförhör med Hemmansegaren Alexander Jakobsson i Ylseröd, Stenhuggaren A Backlund derstädes och extra fångföraren B J Norqvist i Strömstad, hvilka alla äro vid Rätten närvarande och få utan hinder af kändt jäf aflägga ed, på hvilken de, efter varning för dess missbruk, höras en i sänder och berätta:

Alexander Jakobsson: att vt och vt Norqvist gemensamt uppmätt afståndet mellan den nedbrända ladugården och närmast dertill belägna boningshus, målsegaren Johannes Jonssons bostad. Afståndet utgör 100 alnar eller 200 fot. Då ladugården nedbrann, var det nära nog lugnt, och den ringa vind, som då blåste, låg icke åt målsegarens boningshus utan åt vts bostad, som ligger omkring 5 á 600 fot från den afbrända ladugården, ett afstånd, som dock vt ock uppmätt. Då ladugårdstaket störtade samman hvirflade mot höjden brinnande flagor, som nedfölla på andra sidan vts bostad, men som marken var våt efter regn från föregående dag, skedde icke någon antändning, dock blef vt förskräckt för de flygande eldflagorna, så att vt tänkte sig möjligheten af antändning, och ordnade för den skull sina papper, så att de, om så skulle erfordras, kunde vara lätta att flytta, hvarjemte vt tillsade sitt husfolk att hafva uppsigt på barnen. En tjensteflicka blef så rädd, att hon bar ut sina kläder. Emellan den nedbrända ladugården och vts bostad växte ett rågfält som, om det varit moget och vinden hårdare, möjligen kunna fatta eld, hvarigenom faran för vts bostad hade ökats. Målsegaren ladugård var högre belägen än hans boningshus, så att, om vinden legat deråt, hade trädgården, hvars träd icke äro synnerligen höga, antagligen icke kunnat skydda boningshuset, oaktadt detta är försedt med tegeltak. Vidkändt.

Backlund: att vt, som hade sin bostad hos Alexander Jakobsson i Ylseröd, då Johannes Jonssons ladugård brann, såg huruledes gnistorna flög högt i luften och nedfölla på andra sidan Alexander Jonssons bostad, der äfven flagor af takhalmen föllo ned, sedan taket störtat samman. Vt har icke uppmätt afståndet från ladugården vare sig till målsegarens eller Alexander Jakobssons bostad, men tror, att det senare afståndet utgör omkring 400 alnar. Båda manhusen äro försedda med tegeltak. Trädgården, som ligger mellan den afbrända ladugården och Johannes Jonssons bostad, har högre läge än boningshuset, hvidan antagligt är, att detsamma icke skyddats af trädgården, om vinden varit hård och "legat på", men vinden var vid branden stilla och hade för öfrigt icke sådan riktning att egarens bostad kunde råka i fara för antändning. Vidkändt.

Norqvist: att vt och Alexander Jakobsson på åklagarens begäran uppmätt afståndet mellan den nedbrunna ladugården och målsegarens bostad och funnit detsamma utgöra jemnt 100 alnar; Till Alexander Jakobssons bostad mättes icke afståndet, men vt anser detsamma vara 4 till 500 alnar. Den förut omvittnade trädgården innehåller dels en rad med popplar och andra träd, planterade till skydd mot vestanvinden och derinnanför närmast boningshuset fruktträd. Som ladugården låg högre än trädgården och boningshuset och träden i trädgården icke uppnått synnerlig höjd, så hade de nog blifvit ett otillräckligt skydd för boningshuset, om vinden legat på från brandstället, men, efter hvad vt hört, lär det varit lugnt väder, när ladugården brann. Vidkändt.

Vtna Alexander Jakobsson och Backman fordra ersättning för deras inställelse vid tinget under vitsordade uppgift att de äro boende 1 mil från tingsstället.

Karl Larsson i Wahlbäck ingifver denna skrift:

v281432.b9500

No 117 Litt A

Wällofl Wette Härads rätt!

Undertecknad i egenskapå som ordförande i Styrelsen för Wette Härads enskilda brandstodsbolag får härmed å Styrelsens och bolagets vägnar ödmjukast anhålla, det drängen Anders Eriksson som numera är upplyst, anlade elden på Ylseröd natten mellan den 10de och 11te sistlidna Juli hos Johannes Jonsson, att bemålde Anders Eriksson måtte dömmas skyldig ersätta bolaget dess hafda kostander bolaget måtte utbetala i skadestånd till Johannes Jonsson med 2007 kronor, eller och i bristande tillgångar undergå motsvarande straff icke allenast för skadestånd, utan efven för det han af eget uppsåt och öfverläggning begåt denna grofva gärning i egenskap som mordbrännare! Straffas efter som lag förmås

Wahlbäck den 6te November 1888

Å Styrelsens vägnar

K Larsson

Den tilltalade erkänner fortfarande att han anlagt ifrågavarande brand och vidhåller till alla delar hvad han vid sista ransakningstillfället derom uppgifvit, hvarefter åklagaren yttrar att som han anser att vid branden varit fara för människoboningar, måste han vidhålla sitt yrkande om ansvar å den tilltalade enl 1§ 19 Kap Strafflagen. Då något vidare icke förekommer till antecknande, tillsägas åklagaren och öfrige närvarande att taga afträde, hvarjemte den tilltalade afföres ur tingssalen, medan HdRn beslutar följande för parterna, sedan de åter fått företräde, afsagde

Utslag

Som tilltalade Anders Hernman Eriksson genom eget af vittnens berättelser styrkt erkännande är lagligen förvunnen att hafva den 10 sistl Juli på aftonen uppsåtligen anlagt eld under logen till målsegarens hemmansdel i Ylseröd, hvarigenom icke blott logen utan äfven dermed sammanhängande fähus, stall och lador med deri förvarad lösegendom, som jemte ladugårdsbyggnaden värderats till sammanlagdt 2007 kronor, uppbrunnit, alltså och i förmågo af 19 Kap 3 och 22§§ Strafflagen pröfvar HdRn rättvist döma den tilltalade för uppsåtligt anläggande af eld å uthus med sådan belägenhet att åtminstone vid ifrågavarande tillfälle icke fanns för eldens spridning till människoboningar att hållas till 2 års straffarbete och att för alltid vara förlustig medborgerligt förtroende, hvarförutan den tilltalade dömas skyldig att för ladugårdsbyggnaden och den uppbrända lösegendomen som varit i Wette härads brandstodsbolag försäkrade till ofvan antecknade belopp utgifva ersättning med fordrade 2007 kronor samt att för inställelse vid Rätten godtgöra alla de i målet den 3 sistl Aug och idag afhörde vittnen med undantag af Norqvist, som ingen ersättning fordrat, med skjutspenningar för en häst fram och åter, från deras hemvist till tingsstället samt En krina 50 öre i dagtraktamente till hvardera, hvilken ersättning vid brist af tillgångar hos den tilltalade, skall af allmänna medel utgå.

Detta utslag kommer att underställas Kongl Majts och Rikets Göta Hofrätts vidare pröfning och skall den tilltalade i afbidan härpå till Kronohäktet i Uddevalla åter införpassas. Efter meddelad besvärshänvisning förklarar den tilltalade sig nöjd med utslaget, men åklagaren anmäler missnöje och säger sig vilja anföra besvär.